

ב"ה מתורת החסידות- שם משמאל לפרשה ס"ב

פרשת בחקותי

318-18 אר

שנת תר"ע

ולא תגעל נפשי אתכם. הקשה הרמב"ן ז"ל ולא ידעתי מה הטעם בזה שאמר הקב"ה כי בשמרנו כל המצוות ועשותנו רצונו לא ימאס אותנו בגעול נפשו וכן בעברנו על בריתו ועשותנו נאצות גדולות אמר לא מאסתים ולא געלתים, ואמר הנביא בשעת הקלקלה המאוס מאסת את יהודה אם בציון געלה נפשך, ע"כ:

ונראה לפרש בהקדם מה שפירש כ"ק אאמור"ז זצ"ל"ה כוונתם ז"ל (סוטה י"א). עמא"ה"כ וישלחוהו מעמק חברון מעצה עמוקה של אותו צדיק הקבור בחברון וכו', ואמר הוא ז"ל כי העצה העמוקה היתה באשר ישראל היו מגודלים אצל האבות אשר הי' סוד ה' עלי אהלם, והמלאכים היו תדירים אצלם כאנשים, וכל דבר שאדם רגיל בו אינו משתוקק אליו כ"כ, ע"כ היתה העצה שיהיו בארץ לא להם בגלות ובהסתרת פנים למען אחי"כ כשיגלה הקב"ה עליהם לגאלם ויקרבם לפני הר סיני ליתן להם התורה"ק תהי' להם השתוקקות עצומה מאוד, עכתדה"ק. ויש להבין וכי חסר להשי"ת להשפיע בכל עת חדשות שלא יתרגלו בו ותהי' להם השתוקקות אליו כאל דבר חדש, כי כמו שהקב"ה אין סוף

כ"כ אין סוף למתן שכרן של צדיקים, אבל הטעם מפני שלא היו יכולין לסבול אור גדול יותר, ואף ב"מ"ת נאמר (שיה"ש ה') נפשי יצאה בדברו, והוצרך השי"ת להניף עליהם גשם נדבות כמ"ש חז"ל (שבת פ"ח:), ואם הי' אור גדול עוד יותר היו מתבטלין מהמציאות לגמרי. ומעתה תובן ההבטחה שלעתיד יהיו כ"כ מוזככים עד שיוכלו לסבול האורות הגדולים עוד יותר ויותר, כמ"ש חז"ל (ברכות ס"ד). תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעוה"ז ולא בעוה"ב שנאמר ילכו מחיל אל חיל, כי בכל עת משיגין השגות יותר גדולות ויהי' ערך ההשגה היום לעומת יום אתמול כמו ערך ההשגה שהיתה אחר יצי"מ לעומת מה שהיתה בהיותם עוד בגלות, כמו שפירש בקדושת לוי הכתוב כימי צאתך מארמ"צ אראנו נפלאות עי"ש דבריו כי נעמו, וממילא תהי' ההשתוקקות רבה ועצומה מאוד ולא יצטרכו עוד לגלות כעצה העמוקה הנ"ל. וזה הוא פירוש ההבטחה ולא תגעל נפשי אתכם. והנה שבת הוא מעין עוה"ב, ע"כ העליצות של יום השבת מתעלות והולכות שבתא דליליא ודימא, וא"צ להיות בבחי' רצוא ושוב, וזה הוא הפירוש צוחין אף עקתינ בטלין ושביתין ברם אנפינ חדתינ כו', והבן:

אם בחקותי תלכו. יש להבין מדוע הברכות תלויות בהילוך החוקים דוקא. ונראה דהנה ידוע שברכות אלה הן לימות המשיח כמ"ש רש"י והרמב"ן ז"ל. ואיתא שבימות המשיח יחזור העולם לבחי' שהי' אדה"ר קודם חטא, וכבר כתבנו במק"א ששורש חטא עץ הדעת הי' חסרון והעדר התמימות, הוחל התיקון הזה ביצי"מ כמ"ש (ירמי' ב') זכרתי לך חסד נעורייך וגו' שהיו נמשכין אחר השי"ת בתמימות ולא אמרו איך נצא למדבר לא מקום זרע, ונגמר התיקון בקבלת התורה"ק שאמרו נעשה ונשמע, וע"ז אמרו (שבת פ"ח:): אנן דסיגינן בשלימותא כתיב בן תומת ישרים תנחם, ולולא חטא העגל הי' נשלם אז התיקון, והיתה בטילה ממילא המיתה שהיא עונש חטא עץ הדעת, וע"כ עיקר התיקון תלוי בקיום החוקים באשר אין טעמם נודע, והעשי' היא רק בתמימות, ובאמת גם בכל המצוות יש בהן טעמים נסתרים ונעלמים מאוד נוסף על הטעמים הנגלים, והם בגדר החוקים, והאדם צריך לקיים כל המצוות לא מצד הטעם רק מחמת ציווי השי"ת ומצד גדר החוקים שבהן:

3

1

10

20

10

20